

Daniels Bog - Nummer Niogtres

Afsløringen af slægtsleddets cyklus: Adventismens fire vederstyggeligheder

Jeff Pippenger

2024-02-02

Gud forandrer sig aldrig, og derfor dømmes adventismen i sin fjerde generation.

“Og han råbte til manden, som var klædt i linned, og som havde skriverens blækhorn ved sin side; og Herren sagde til ham: Gå gennem byen, gennem Jerusalems midte, og sæt et mærke på panden af de mænd, som sukker og klager over alle de vederstyggeligheder, der begås i dens midte. Og til de andre sagde han, så jeg kunne høre det: Gå efter ham gennem byen og slå ned; jeres øje skal ikke skåne, og I skal ikke vise medlidenhed: dræb til fulde gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nogen nær, på hvem mærket er; og begynd ved min helligdom. Da begyndte de med de gamle mænd, som var foran huset.”

„Jesus er ved at forlade nådestolen i den himmelske helligdom for at iføre sig hævnens klæder og udgyde sin vrede i domshandlinger over dem, som ikke har reageret på det lys, Gud har givet dem. ‘Fordi dommen over en ond gerning ikke straks fuldbyrdes, derfor er menneskenes børns hjerte helt vendt til at gøre det onde.’ I stedet for at blive formildede ved den tålmodighed og langmodighed, som Herren har udøvet over for dem, styrker de, som ikke frygter Gud og ikke elsker sandheden, deres hjerter på deres onde vej. Men selv Guds langmodighed har sine grænser, og mange overskrider disse grænser. De har overskredet nådens grænser, og derfor må Gud gribe ind og hævde sin egen ære.“

Om amoritterne sagde Herren: »I fjerde slægtled skal de vende tilbage hertil igen; thi amoritternes misgerning er endnu ikke fuldkommen.« Skønt dette folk var iøjnefaldende på grund af sin afgudsdyrkelse og fordærvelse, havde det endnu ikke fyldt sin misgernings bæger, og Gud ville ikke give befaling til dets fuldstændige tilintetgørelse. Folket skulle se den guddommelige magt åbenbaret på en tydelig måde, for at de måtte være uden undskyldning. Den medlidende Skaber var villig til at bære over med deres misgerning indtil fjerde slægtled. Hvis der da ikke sås nogen forandring til det bedre, skulle Hans domme ramme dem.

„Med ufejlbarlig nøjagtighed holder den Uendelige stadig regnskab med alle nationer. Mens Hans barmhjertighed tilbydes med kald til omvendelse, vil dette regnskab forblive åbent; men når tallene når et vist beløb, som Gud har fastsat, begynder tjenesten af Hans vrede. Regnskabet afsluttes. Den guddommelige tålmodighed ophører. Der er ikke mere nogen forbøn om barmhjertighed til deres fordel.“

„Profeten, der skuede ned gennem tidsaldrene, fik denne tid fremstillet for sit syn. Nationerne i denne tidsalder har været modtagere af hidtil usete nådegaver. Himmels ypperste velsignelser er blevet givet dem, men øget stolthed, begærlighed, afgudsdyrkelse, foragt for Gud og lav utaknemmelighed er optegnet imod dem. De er hastigt ved at afslutte deres regnskab med Gud.

"Men det, som får mig til at skælve, er den kendsgerning, at de, som har haft det største lys og de største rettigheder, er blevet besmittet af den herskende uretfærdighed. Påvirket af de uretfærdige omkring dem er mange, selv blandt dem, der bekender sig til sandheden, blevet kolde og føres med af den stærke strøm af ondskab. Den almindelige hån, som rettes mod sandguds frygt og hellighed, fører dem, som ikke holder sig nøje knyttet til Gud, til at miste deres ærbødighed for hans lov. Hvis de fulgte lyset og adlød sandheden af hjertet, ville denne hellige lov forekomme dem endnu mere dyrebare, når den således foragtes og tilsidesættes. Efterhånden som mangelen på respekt for Guds lov bliver mere åbenbar, bliver skillelinjen mellem dens iagttagere og verden mere tydelig. Kærligheden til de guddommelige forskrifter tiltager hos den ene klasse i samme grad, som foragten for dem tiltager hos den anden klasse."

"Krisen nærmer sig hastigt. De tal, som hurtigt vokser, viser, at tiden for Guds hjem søgelse næsten er kommet. Skønt Han nødig straffer, vil Han dog straffe, og det hurtigt. De, som vandrer i lyset, vil se tegn på den fare, som nærmer sig; men de skal ikke sidde stille i rolig, ubekymret forventning om ødelæggelsen og trøste sig med den tro, at Gud vil beskærme sit folk på hjem søgelsens dag. Langt fra. De bør indse, at det er deres pligt at arbejde flittigt for at frelse andre og med stærk tro se op til Gud om hjælp. 'En retfærdigs virksomme og inderlige bøn formår meget.'"

Gud frygtighedens surdej har ikke helt mistet sin kraft. På det tidspunkt, hvor menighedens fare og nedtrykthed er størst, vil den lille skare, som står i lyset, sukke og råbe over de vederstyggeligheder, der begås i landet. Men især vil deres bønner stige op til fordel for menigheden, fordi dens medlemmer handler efter verdens skik.

De alvorlige bønner fra denne trofaste lille skare vil ikke være forgæves. Når Herren træder frem som en hævnner, vil Han også komme som en beskytter for alle dem, der har bevaret troen i dens renhed og holdt sig selv uplettede af verden. Det er på denne tid, at Gud har lovet at skaffe sine egne udvalgte ret, som råber til Ham dag og nat, skønt Han er langmodig over for dem.

Befalingen lyder: »Gå gennem byen, gennem Jerusalems midte, og sæt et mærke på panden af de mænd, som sukker og klager over alle de vederstyggeligheder, der bliver gjort i dens midte.« Disse sukkende og klagende havde fremholdt livets ord; de havde i rettesat, rådet og formanet. Nogle, som havde vanæret Gud, angrede og ydmygede deres hjerter for Ham. Men Herrens herlighed var veget bort fra Israel; skønt mange stadig fortsatte religionens former, manglede Hans kraft og nærvær.« Testimonies, bind 5, 207–210.

Det billede på Guds dom, som søster White identificerer i afsnittet, er den dom, der blev bragt over byen Jerusalem, som i de sidste dage er Syvendedags Adventistkirken. Dommen fuldbyrdes ved søndagsloven, for det er dér, at Guds segl og dyrets mærke påtrykkes. Ezekiels bog, kapitel otte, identificerer fire tiltagende vederstyggeligheder. Det første vers understreger, at synet skal forstås som gældende umiddelbart før nådetiden afsluttes, ved at angive den femte dag i den sjette måned i det sjette år.

Ezekiel behøvede ikke at medtage dette historiske holdepunkt. Han kunne ganske enkelt have skrevet: »Og det skete, mens jeg sad i mit hus, og Judas ældste sad foran mig, at den Herre Guds

hånd dér faldt på mig.« Den kendsgerning, at han medtog henvisningen til dagen før »666«, er en profetisk henvisning for profetistuderende. Henvisningen er for dem, som har sejr over dyrets navns tal, kender »666«, et element i Jesu Kristi Åbenbaring, som bliver afseglet umiddelbart før prøvetiden afsluttes. Dette ved de, for de er Guds folk, som ifølge Peter »fordum ikke var Guds folk«.

I 1 Peter kapitel to har de mennesker, som nu er Guds folk, »smagt, at Herren er god«. De er dem, som profetisk har »spist« Guds ord, i modsætning til dem, som nægtede at spise Guds ord. Alle profeterne taler om de sidste dage, og i Johannes kapitel seks gav Jesus det budskab, at Hans disciple må spise Hans kød og drikke Hans blod. I dette kapitel gjorde de disciple, som nægtede at spise Hans kød og drikke Hans blod, det i vers seksogtres.

Fra den tid trak mange af hans disciple sig tilbage og vandrede ikke mere sammen med ham. Johannes 6,66.

De vise, som i de sidste dage spiser Kristi kød og drikker hans blod, forstår, at Kristus som Palmoni er den underfulde Tæller, og de genkender hans signatur, når den fremlægges. Tallet »665« i indledningsverset til Ezekiel otte står dér, for enhver som ønsker at se, som en angivelse af mindst to vigtige profetiske punkter. Det første er, at budskabet skal forstås som omfattende en tidsperiode før søndagsloven. Det andet er, at tallet »666« findes i et af kun to vers i Johannes' Åbenbaring, som er kvalificeret ved angivelsen af, at de »vise« ville forstå i de sidste dage.

Her er visdom. Den, som har forstand, skal beregne dyrets tal; thi det er et menneskes tal; og dets tal er seks hundrede og seks og tres. Åbenbaringen 13,18.

De „vise“, som forstår kundskabens tiltagelse i de sidste dage, når Jesu Kristi Åbenbaring bliver afsejlet, vil vide, at „666“ er et vigtigt profetisk symbol, for de vil have fået sejr over tallet. Ezekiel introducerer derfor i kapitel otte et tiltagende oprør, som fremstilles ved fire voksende vederstyggeligheder. Den sidste identificerer de dårlige forstandige som dem, der bøjer sig ned for solen, og markerer således Jerusalems (adventismens) dom i de sidste dage. Denne dom finder sted i den fjerde generation. De fire vederstyggeligheder er symbolerne på de fire generationer af laodikeisk adventisme.

Den første generation begyndte i 1863 med oprøret imod Moses' ed om „syv tider“. Femogtyve år senere blev oprøret i 1888 manifesteret. Enogtredivet år senere indtraf oprøret i 1919, repræsenteret ved W. W. Prescotts bog „The Doctrine of Christ“. Otteogtredivet år derefter, i 1957, fandt det oprør sted, som var repræsenteret ved bogen „Questions on Doctrine“. Vi vil nu begynde at påvise, hvorfor disse fire waymarks stemmer overens med de fire vederstyggeligheder i Ezekiel otte.

I 1863 introducerede den laodikæiske adventisme et nyt diagram til erstatning for de to diagrammer, som var opfyldelser af befalingen i Habakkuk kapitel to om at „skrive synet og gøre det tydeligt på tavler“. Diagrammet fra 1863 udelod de „syv tider“ fra den profetiske fremstilling, sådan som de havde været på de to hellige diagrammer sammen med 1260, 1290 og 1335. I Habakkuk angav befalingens ordlyd, at tavlerne (i flertal) skulle offentliggøres på en sådan måde, at „den, som læser det, kan løbe“. Diagrammet fra 1863 var så langt fra målet, at det krævede et

ledsagende forklarende ark. Det var ikke muligt at se på diagrammet fra 1863 og "løbe" uden et ekstra ark.

Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet ned og gør det tydeligt på tavler, så den, der læser det, kan løbe. Habakkuk 2,2.

Kortet fra 1863 var en forfalskning, udarbejdet for at skjule det sande, ganske som William Miller så i sin drøm. De to hellige kort var symbolet på den pagt, som Kristus indgik med det folk, der netop havde indtaget stillingen som det sande protestantiske horn på jorddyret. Disse to kort repræsenterede et symbol på pagtsforholdet mellem milleritterne og Kristus, som pludselig kom til sit tempel i 1844, og da Han kom, kom Han som Pagts Engel. Det gamle Israel er et billede på det moderne Israel, og da Kristus førte det gamle Israel ud af Egyptens trældom, foregreb Han den tid, da Han skulle føre det moderne Israel ud af trældommen under tolv hundrede og tres års paveligt herredømme. Søster White stadfæster gentagne gange disse to historier som parallelle historier.

„Over os skinner de forgangne tidsaldres ophobede lys. Beretningen om Israels glemsomhed er blevet bevaret til vor oplysning. I denne tidsalder har Gud lagt sin hånd til at samle sig et folk fra hver nation, slægt og tunge. I adventbevægelsen har Han virket for sin arvelod, ligesom Han virkede for israelitterne ved at føre dem ud af Egypten. I den store skuffelse i 1844 blev Hans folks tro prøvet, ligesom hebræernes blev det ved Det Røde Hav.“ Testimonies, bind 8, s. 115, 116.

Da Herren indgik pagt med det gamle Israel, gav Han to tavler som et udtryk for pagtforholdet. Da Herren indgik pagt med det moderne Israel, gav Han to tavler som et udtryk for pagtforholdet. De to tavler med De Ti Bud er et forbillede på Habakkuks to tavler. Han gav dem de to tavler kort efter overgangen over Det Røde Hav, hvilket Søster White sidestiller med den store skuffelse i 1844. Kort efter 1844 fremstillede Herren, i profetisk histories forstand, den anden tavle. Det gamle Israel blev betroet Guds lov, og det moderne Israel blev betroet ikke blot Guds lov, men også disse store profetiske sandheder.

„Gud har kaldet sin menighed i denne tid, således som Han kaldte det gamle Israel, til at stå som et lys på jorden. Ved sandhedens mægtige kløvende sværd, budskaberne fra den første, anden og tredje engel, har Han skilt dem ud fra kirkerne og fra verden for at føre dem ind i en hellig nærhed til sig selv. Han har gjort dem til betroede forvaltere af sin lov og har overdraget dem profetiens store sandheder for denne tid. Ligesom de hellige gudsord, der blev betroet det gamle Israel, er disse en hellig tillidssag, som skal meddeles til verden.“ Testimonies, bind 5, 455.

De to første bud identificerer Guds had til afgudsdyrkelse, og i disse to første bud angiver Han, at dommen fuldbyrdes indtil tredje og fjerde slægtled, for Han tilkendegiver, at Han er en nidkær Gud.

Loven blev på dette tidspunkt ikke udelukkende talt til gavn for hebræerne. Gud hædrede dem ved at gøre dem til vogtere og bevarere af sin lov, men den skulle holdes som et helligt betroet gods for hele verden. Dekalogens forskrifter er tilpasset hele menneskeheden, og de blev givet

til undervisning og styring for alle. Ti forskrifter, korte, omfattende og myndige, omfatter menneskets pligt mod Gud og mod sin næste; og alt er grundet på kærlighedens store grundlæggende princip. »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.« Lukas 10:27. Se også 5 Mosebog 6:4, 5; 3 Mosebog 19:18. I De Ti Bud udfoldes disse principper i enkeltheder og gøres anvendelige på menneskets tilstand og omstændigheder.

„Du må ikke have andre guder foruden Mig.“

„Jehova, den evige, selv-eksisterende, uskabte Ene, som selv er Kilden til og Opretholderen af alt, er alene berettiget til den højeste ærbødighed og tilbedelse. Mennesket er forbudt at give noget andet væsen eller nogen anden genstand førstepladsen i sine hengivenheder eller i sin tjeneste. Hvad som helst vi nærer, der har tilbøjelighed til at formindske vor kærlighed til Gud eller til at hindre den tjeneste, der tilkommer Ham, det gør vi til en gud.“

„Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller nogen lignelse af noget, som er i himmelen oventil, eller som er på jorden nedentil, eller som er i vandet under jorden; du må ikke tilbede dem eller dyrke dem.“

„Det andet bud forbyder tilbedelsen af den sande Gud ved billeder eller lignelser. Mange hedenske nationer hævdede, at deres billeder blot var figurer eller symboler, ved hvilke guddommen blev tilbedt, men Gud har erklæret en sådan tilbedelse for synd. Forsøget på at fremstille den Evige ved materielle genstande ville forringe menneskets opfattelse af Gud. Sindet, vendt bort fra Jehovas uendelige fuldkommenhed, ville drages mod skabningen snarere end mod Skaberen. Og i samme grad som dets forestillinger om Gud blev forringet, således ville mennesket blive fornedret.“

„Jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud.“ Guds nære og hellige forhold til sit folk fremstilles under ægteskabets billede. Da afgudsdyrkelse er åndeligt ægteskabsbrud, kaldes Guds mishag imod den med rette nidkærhed.“ Patriarchs and Prophets, 305, 306.

Guds nidkærhed kommer især til udtryk mod afgudsdyrkelse, og det er ikke tilfældigt, at den første vederstyggelighed i Ezekiels ottende kapitel er „et nidkærhedsbillede“.

Og det skete i det sjette år, i den sjette måned, på den femte dag i måneden, mens jeg sad i mit hus, og Judas ældste sad foran mig, at den Herre Guds hånd dér faldt på mig. Da skuede jeg, og se, en skikkelse med udseende som ild: fra det, der så ud som hans lænder og nedefter, ild; og fra hans lænder og opefter som et skær af stråleglans, som farven af rav. Og han rakte noget frem, der lignede en hånd, og tog mig i en lok af mit hovedhår; og ånden løftede mig op mellem jorden og himmelen og førte mig i Guds syner til Jerusalem, til døren til den indre port, som vender mod nord, hvor nidkærhedens billedstøttes sæde var, den som vækker nidkærhed. Og se, Israels Guds herlighed var dér, i overensstemmelse med det syn, som jeg så på sletten. Da sagde han til mig: Menneskesøn, løft nu dine øjne mod nord. Så løftede jeg mine øjne mod nord, og se, nord for alterporten stod denne nidkærhedens billedstøtte ved indgangen. Ezekiel 8:1–5.

Misundelsens billede er den første af fire tiltagende vederstyggeligheder, som Ezekiel får vist. Misundelsens billede repræsenterer begyndelsen på den første af fire generationer af tiltagende oprør i adventismen. Den første generation begyndte i 1863.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

"Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profeteren har gyldighed for os. 'Men alt dette hændte dem som forbilleder; og det er skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er nået.' 1 Korintherbrev 10:11. 'Ikke sig selv, men os tjente de med det, som nu er blevet forkyndt for jer ved dem, der har prædiker evangeliet for jer ved Helligånden, udsendt fra himlen; ting, som engle attrår at skue ind i.' 1 Petersbrev 1:12...."

„Bibelen har samlet og bundet sine skatte sammen for denne sidste generation. Alle de store begivenheder og højtidelige handlinger i Det Gamle Testaments historie er blevet og bliver gentaget i menigheden i disse sidste dage.“ Selected Messages, bog 3, 338, 339.